

TERESA SIMONOVÁ

RŮŽE A ČOKOLÁDA

TERESA SIMONOVÁ

RŮŽE
A ČOKOLÁDA

Pro Annu a Emmu

Čokoláda je látka, z níž jsou utkány sny.
Bohaté, tmavé, sametově měkké sny,
které obklopují smysly a vzbuzují vášně.
Čokoláda je šílenství, čokoláda je nadšení.

– *Judith Olneyová* (americká spisovatelka) –

Strom, když květy obalí se,
růžička, když zapálí se,
kdo té slasti nechce míti?

– *Johann Wolfgang von Goethe* (překlad Otokar Fischer) –

Original title: DIE FRAUEN DER ROSENVILLA by Teresa Simon
© 2015 by Wilhelm Heyne Verlag
a division of Verlagsgruppe Random House GmbH, München, Germany.
Translation © Tomáš Kurka, 2020
Copyright © for Czech edition Pavel Dobrovský – BETA s.r.o., 2020
All rights reserved. (Všechna práva vyhrazena.)

ISBN 978-80-7593-190-0

PROLOG

Dráždany, červen 1913

Milovaná Emmo, píšu tento dopis, i když se Ti nikdy nesmí dostat do ruky. Ani tehdy, až navždy zavřu oči. Přesto ho musím napsat, protože pocit viny mi již berou nejen spánek, ale i dech.

Sedím u půvabného biedermeierovského sekretáře z Vídně. Patřival už Gustavově babičce Hermíně. Ty mezitím spíš ve své posteli s nebesy, jen několik dvoří ode mne. Již nejsi dítě, to jsem si uvědomila, aniž bych si musela všimnout obdivných mužských pohledů, které se v poslední době stále častěji otáčejí za Tebou než za mnou, když se procházíme velkou zahradou. Ale samozřejmě ještě nejsi dospělá žena. A ještě dlouho nebudeš.

Vím, že bys potřebovala matku, která by Tě provázela na složité cestě životem. Nikdo by si ji nezasloužil víc než Ty, má kouzelná holčičko! Všechny sis nás získala svým smíchem, radostnou povahou a temperamen-tem, který z Tebe průino tryská. Bylo to tak od prvního dne, kdy jsem se zadívala do Tvých tmavých očí.

Někteří lidé tvrdí, že všechny děti se rodí s modrýma očima, ale ty Tvoje byly tak kulaté, hnědé a velké jako vyleštěné kaštiny. A přesně takové zůstaly dodnes. Mohla bych se v nich ztratit. Tvému otci se to již stalo. Nijak jinak se nepovede ani tomu, který k Tobě vzplane láskou. Velmi bych si přála, abych mohla sledovat každíčký jeho pokus o získání Tvé přízně.

Ale nebude mi to dopřáno, má Emmo. Cítím, jak moje síly slábnou, mám jich každý den méně a méně.

Odeházejí a není nic, co by je dokázalo zastavit.

Co jsem to jen udělala!

A přece jsem to učinila pro Tebe. . .

Dodnes se mi nikdo na stopu nedostal, ale každý den očekávám, že se ozve rázné zabušení na dveře. Nevím, jestli to Tvůj otec přežije. Gustav není tak silný, jak vypadá. To ještě poznáš, pokud to již dávno nevíš. Podle mne asi ano. Jeho smysl pro pořádek, touha po spravedlnosti a bezvadné způsobu jsou jen šikovně skrývanou hrůzou ze silných a divokých pocitů, jež v něm bouří. V tomhle ohledu je opravdu Tvým otcem, Emmo.

Někdy se skoro nedokážu smířit s tím, jakými silnými spojenci jste se Vy dva stali, i když to mohlo taky dopadnout úplně jinak, jak už to v životě bývá. . .

Někdy se cítím skoro jako cizinec, když vás vidím pohromadě. Děsí mě to a současně jsem ráda, protože si tím usnadníš rozloučení se mnou. Není snadné psát tyto řádky. A přesto je musím svěřit papíru, než vás opustím.

Ano, čteš správně, Emmo. Nemohu s vámi již zůstat, ačkoliv bych si nic nepřála více. Život s vámi byl tím nejdůležitějším, co jsem kdy dostala. Pro vás jsem dala vše v sázku – a vše prohrála. Nic již nejde napravit. Můj čin zasáhl duši a pronásleduje mě za dne i ve snech.

Pokud vůbec ještě dokážu usnout. . .

Noční pro mne dříve bývaly přáteli, kteří mě obdarovávali pestrými sny. Ale již dávno se změnilý v děsivé přízraky. Ležím bdělá na lůžku vedle Tvého otce, oči zanícené od věčných slz. Plná hrůzy by ses ode mne odvrátila, kdybys jen tušila. Zavrhla bys mě, protože se tě bolestně dotýká jakákoliv nespravedlnost světa, utěšuješ každé plačící dítě, vracíš do hnízd bezbranná vypadlá ptáčka. Na Gustavovu reakci raději nechci ani pomyslet. . .

Přerвала jsem pouto, které mě s vámi neoddělitelně spojovalo. A přitom jsem vás vždy milovala, i toho strašlivého dne, kdy mě ona zkusila při-

pravit o vše. Přesto mě cosi v jejích slovech obměkčilo a usměřilo. Chápala jsem její strážně, vždyť jsem jimi mnoho let procházela i já sama. Ale pak nastal onen strašlivý, wraživý okamžik, kdy mi začala vyhrožovat a já nad sebou ztratila vládu.

Objevila se mi před očima černá stěna, slyšela jsem jen prázdný šum. A pak – už nie.

Vím jen to, že najednou ležela na zemi. Bez života. Nepochopitelně mladá, téměř jako spící dívka, kdyby nebylo pramínku rudé krve pod její hlavou. . . Věděla jsem, že musím utéct. Nikdo poblíž nebyl. Nikdo nás nesledoval – až na ono podivné dítě. Byl to chlapec. Šesti- nebo nanejvýš sedmiletý. Hlubený, téměř vychvítlý. Na hlavě měl tmavou placatou čepici, pod níž se téměř ztrácel jeho bledý trojúhelníkový obličej s energickou bradou. Na jeho pohled nikdy nezapomenu. Na jeho šedé oči, tak vědouce a zkoumavé, jako by patřily dospělému muži.

Muži, který již připravuje svou pomstu. . .

Ach, má Emma, obavami se mi třese ruka, a přesto jsem ještě nesvěřila papíru to nejdůležitější:

Jsí světlem mého života.

Dítětem, které jsem si vždy toužebně přála.

Mou nade vše milovanou, moudrou holčičkou.

Promiň mi, jestli můžеш! Až mě najdete, přines mi růži. Krémově bílou damašskou růži s jemně růžovým okvětím. Tu, kterou obě tak nesmírně milujeme.

Obávám se, že jsem nejhorší matkou na světě. A přece jsem od prvního dne chtěla být tou nejlepší!

Libám Tě a posílám Ti strážného anděla, který nad Tebou bude bdít.

Žij blaze, milované srdíčko!

Tvá matka

DRÁŽDANY, DUBEN 2013

Anna už od dětství milovala pátky.

Možná proto, že se týden chýlil k víkendu. Nebo proto, že se narodila v pátek těsně před půlnocí, a ještě k tomu jako dítě štěstěny – tak bývají označovány děti, které přijdou na svět v novorozenecké bláně –, jak jí často vyprávěl dědeček.

Každopádně svou novou čokoládovou manufakturu hodlala za každou cenu otevřít právě v pátek, i když nutné přestavby a úpravy posunuly definitivní termín až na Velikonoce. Anna svou prodejnu nazvala *Čokoládové pokušení*. Vybrala pro ni místo v drážďanské novoměstské čtvrti Neustadt. Čokoládovna měla se svým „mateřským podnikem“ na Starém městě společné jen jméno. Určitě byste zde nenašli zlaté ornamenty ani oválné kovové stolky nebo soustružená opěradla židlí a podobné serepetičky, které na celém světě slouží jako lákadlo na turisty.

Místo toho nechala Anna vymalovat stěny vzdušně zelenkavou barvou, která celému prostoru dodávala příjemně čerstvý nádech. Nakoupila stolky a židle ze světlého javoru. Svou jednoduchostí připomínaly nábytek výtvarného stylu Bauhaus z dvacátých let. Místnosti dominoval chladicí pult

s proskleným, rafinovaně výklopným poklopem, pod nímž si v nejlepším pohodlí hověly domácí pralinky a tartaletky. Anna je tam láskyplně naaranžovala až dnes ráno. Za pultem stál jeden z nejlepších kávovarů, jaký se jen dal sehnat – chromem se třpytící stroj značky *Vulcana* dokázal nejen vykouzlit neodolatelné *caffè crema*, ale vytvářel z napěněného mléka a čokolády vlastní Anniny výroby nápoj, jehož popíjení se stávalo skutečným zážitkem pro všechny smysly.

Na stěnách visely úzké dřevěné police s vystavenými tabulkami ušlechtilé čokolády. Byly roztríděny podle obsahu kakaa a země původu a více či méně tradičních přísad – například chilli, mořské soli, jelení šunky, ořechů a mnoha dalších. Na malé kartičky barvy slonové kosti Anna vlastnoručně napsala nejen ceny, ale i nejdůležitější údaje k tomu či onomu výrobku. Pro děti připravila dva velké skleněné bubny naplněné bonbony zabalenými do pestrobarevných papírků. I tyto sladkosti byly samozřejmě vyrobeny ve vlastní dílně z prvotřídní mléčné čokolády. Určitě budou dětem chutnat. Ano, vše bylo připravené a zákazníci mohli přijít.

„Jsi nervózní, děvče?“ ozval se jí za zády chraptivý hlas.

Anna se otočila. „A jak! Musíš se vždycky takhle připlížit?“ rozčilovala se naoko. „Jednou mě z tebe trefí šlak!“

„Ale určitě až dlouho po mně, dítě. A teď mi řekni, co ještě musíme do otevření stihnout.“

Henny Kretschmarová znala Annu už od prvních krůčků. Byla blízkou přítelkyní Annina dědečka, vlastně spíš něčím víc. Henny na svých téměř sedmdesát let rozhodně nevypadala. Ráda říkávala, že se ještě zdaleka nechystá do starého železa. Pečlivě si barvila své blondaté vlasy a neustále byla v pohybu, čímž si udržovala štíhlou postavu. Toho

dne na sobě měla jemně růžový pletený svetr a vypasovanou úzkou sukni.

„No, když už se ptáš, tak prosím připrav na každý stůl talíř s ochutnávkami. Však víš, jak to děláme vždycky. A já mezitím...“

„... půjdu kouzlit do kuchyně,“ dokončila Henny.

Anna se usmála a přikývla.

„Jak tentokrát nazveš pralinky měsíce?“ zeptala se Henny.
„Ty březnové s mandličkami, to byl prostě sen v čokoládě!“

„Jestli to chceš vědět přesně, tak se budou jmenovat citronový polibek s oříškem. Takový můj sladký pozdrav jaru.“

Anna vyběhla po třech schodech do zadních prostor. Vlevo se šlo do malé kanceláře. Panoval v ní celkem slušný chaos, protože ve shonu před otevřením neměla čas na papírování. Uprostřed byla přípravná, před níž v návalu spontánnosti pověsila staré nástěnné zrcadlo. Vlastně moc neodpovídalo Anninu obvyklému vkusu, ale možná právě proto se jí líbilo. Bylo oválné, s širokým vybledlým krémovým rámem, na němž se skvěly četné keramické růžové a červené květy. Na okamžik se zastavila a prohlížela se. Samozřejmě byla zase hrozně bleďá. Matka by ji jistě zahrнула bylinkovými čaji a pastilkami, které měly jediné dceři dopomoci ke zdravé barvě. Ale proč by přírodní zrzka na začátku jara popíjela lektvary, které by stejně neúčinkovaly?

Zkoumavě se zadívala na svůj trojúhelníkový obličej, podle mínění mnohých prý atraktivní. Anně sice už bylo třicet dva let, ale stále si uchovávala jistý dívčí nádech. Pod pravidelným nazrhlým obočím, jakoby narýsovaným tužkou, měla kaštanově hnědé oči, posazené dost daleko od sebe. Nos byl krátký a rovný, brada energická. Mezi nimi se skvěla

velká ústa s blýskavými, ne úplně pravidelnými zuby. Červené rty se rády smály, ale dokázaly se také velmi rychle kriticky sevřít. Celý Annin obličej pokrýval bezpočet pih, které sice během zimních měsíců decentně vybledly, ale Anna velmi dobře věděla, že už nedočkavě čekají na první sluneční paprsky a vzápětí vystoupí do popředí v celé své „kráse“.

Vlastně se nikomu z příbuzenstva moc nepodobala, až na dědečka, který míval zamlada také zrzavé vlasy. Pokud se tedy dalo věřit rodinné tradici. Podle zažloutlých černobílých fotografií to poznat nešlo. Anna už ho znala pouze bělovlasého. Ovšem z vlastní zkušenosti věděla, že dědeček – jmenoval se Kurt Kepler – měl tak citlivou pokožku, že si musel dávat pozor, aby se během krátké chvíle nespálil, stejně jako ona.

Mohl bys na mě být pyšný, dědo Kuku, pomyslela si. Otevírám už druhou čokoládovou manufakturu a ta první si vede víc než dobře. Jen díky tomu můžu už několik let investovat každý volný cent do domu, který ti po změně poměrů vrátili. Trvalo to dlouho a dostal jsi ho zpět v dost mizerném stavu. Poprvé jsi mi ho ukázal, když mi bylo osm. Dneska bys tu zchátralou budovu asi vůbec nepoznal, změnila se v nádhernou vilu. Pravdou ovšem je, že úvěry na rekonstrukci budu splácet ještě věčnost.

Z prodejny zaznívalo veselé pobrukování a Anna se naposledy zkoumavě zadívala dolů. Hennyiny ruce s dokonale upravenými nehty pokrytými perleťovým lakem vězely v hygienických rukavicích, jak se patřilo. Henny zase jednou osvědčila svůj vkus a cit pro krásu! Kousky čokolády neležely na zelenkavých talířích jen tak, ale byly srovnány jako malé kostky domina. Anna přesto musela ještě jednou seběhnout po schodech a zasáhnout.

„Bílou *venti* s mandlemi a pistáciemi nemůžeme nabízet *po solené osmdesátiprocentní carolle*,“ volala. „To by přece lidem nemohlo chutnat. Pro chuťové buňky by to bylo podobné, jako kdybychom nohy po tangu bez varování nutili zatančit venkovského dupáka!“

V Hennyiných zelených očích se objevily slzy. „Jsi stejná jako on,“ zašeptala. „Uvědomuješ si to? Někdy mám pocit, že slyším Kurta, když takhle mluvíš! I kvůli němu jsi novou čokoládovnu zřídila právě tady, nemám pravdu? Vždyť jen pár domů odsud stála jeho stará továrna!“

„Když to tak všechno víš, tak je ti určitě jasné, jak to má vypadat na stolech,“ prohlásila Anna. Jistě, měla s dědečkem blízký vztah a byla ráda, že ho má nablízku i tímto způsobem. S továrnou však Henny tak úplně pravdu neměla. Anna si hodlala nechat pro sebe, proč si vybrala právě toto místo. „Tak, a teď už opravdu musím jít ‚kouzlit‘, jinak dnes žádné pralinky měsíce nabízet nebudeme.“

Zmizela nahoře ve svém malém království. Na první pohled na něm nebylo nic zvláštního: bílé stěny, hodně nerezo-
vé oceli, dvě dlouhé kuchyňské linky se vším, co potřebovala k pečení a přípravě pralinek – sporák, skříň na zásoby, dvě chladničky, dřez, myčka a uprostřed velké pracovní plochy, které bylo snadné udržovat v čistotě.

Nejdůležitějším příkázáním při výrobě pralinek je čistota, Anno. Kdo na ni nedbá a snaží se ji ošulit, nikdy nic velkého nedokáže.

Dneska se myšlenek na dědečka asi už nezbaví.

Pokaždé, když začala pracovat, si s uspokojením uvědomila, jak promyšleně je zde všechno uzpůsobené. Nemusela si stoupat na špičky, aby dosáhla na všechny mísy a ná-

doby, které zaplňovaly několik nástěnných skříněk. Nebylo nutné se shýbat pro nádoby do myčky. Ani po několika hodinách strávených ve výrobě se Anna necítila vyčerpaná. Většinou ještě měla náladu na vymýšlení dalších vzrušujících variací čokolády, ořechů a ovoce. Sice ještě nevytvořila nic úplně převratného, ale to neznamenalo, že by po tom netoužila...

Mléčná čokoládová poleva začala naznačovat, že vodní lázeň je na ni už přece jen trochu horká. Anna opatrně přisypala další dávku čokoládových šupinek a začala směs míchat, aby zchladla. Dříve cukráři zjišťovali správnou teplotu ochutnáváním, ale Anna už měla k dispozici šikovný teploměr. Ovšem míchat se muselo pořád. Míchat, míchat a ještě jednou míchat, jinak by nevznikla hebká sametová hmota, určená k dalším úpravám.

K tomu účelu si Anna vyndala z chladničky kovové formy, které pocházely ještě z dob před první světovou válkou a patřily k oněm několika málo kouskům rodinného majetku, jež přečkaly bombardování Drážďan v únoru roku 1945. Anna si je zvědavě prohlížela už jako dítě, a jakmile se naučila číst, okamžitě se ptala, co znamenají kroucené iniciály EB na zadní straně forem.

B – tímto písmenem nezačínalo příjmení nikoho z příbuzných, a pokud věděla, tak se nikdo nehonosil ani křestním jménem na E.

Tak komu tedy formy původně patřily? Dědeček měl obvykle v zásobě přehršel historek a informací, ale jakmile šlo o formy na čokoládu, stával se nápadně zamlklým. Anna si na to pamatovala velmi jasně. Ještě několikrát se zkoušela vyptávat, ale pak na písmena postupně zapomněla.

Zamyšleně přejela prsty po vyrytých iniciálách EB. Který cukrář se chtěl takto zvěčnit? Možná to ale byla cukrářka. Tomu by nasvědčovala elegance rozmáchlých písmen.

Bohužel se to už nikdy nedozví. Dědeček zemřel před dvanácti lety a z rodičů už dávno vymáčkla vše, co věděli. Někdy to dalo dost práce. Na rozdíl od dcery totiž Gretu ani Fritze Keplerovy rodinná historie příliš nezajímala. Matka se plně realizovala ve svém povolání lékárnice. A to především po převratu, kdy se mohla začít stále intenzivněji zabývat přírodním léčitelstvím, až se nakonec stala nadšenou vyznavačkou terapeutických praktik založených na znalostech středověké jeptišky Hildegardy z Bingenu. Otec býval učitelem, ale před několika lety odešel po infarktu do předčasného důchodu. Většinu času trávil mezi svými kaktusy.

S pátráním nepomohla ani Henny, i když si Anna všimla, že její oči po dotazu na iniciály o odstín ztmavly. „Vůbec netuším, kdo to mohl být,“ zamumlala a rychle odcházela. „Myslíš si, že mě do všeho zasvětil? Kdepak, Kurt měl vždycky svoje tajemství. Až do konce. No, možná právě proto mě tak fascinoval.“

Anna formu otočila, sáhla po chomáči vaty a pečlivě vytřela všechny prohlubně. Poté to samé zopakovala ještě kuchyňskou utěrkou.

Na sporáku se ohřívaly smetana a citronová šťáva. U této citlivé směsi se musel dávat neustálý pozor, aby nevzkypěla. Anna stáhla hrnec z plotny a obsah přidala do plevy. Přimíchala nastrouhanou citronovou kůru a začala znovu míchat, dokud směs nezískala pokojovou teplotu.

Výrobnou se nesla příjemná vůně a Anna cítila, jak se jí sbíhají sliny. To bylo dobré znamení, protože její dokona-

lý chuťový smysl ji ještě nikdy nezklamal. Polevou zvanou *ganache* naplnila kovové formy, po zchlazení z ní vznikne nádherně křupavá záležitost. Ale to ještě nebylo vše. Na závěr položila doprostřed každého zákusku polovinu tríslově zbarveného pekanového ořechu. Nová směs musela nejméně dvě hodiny tvrdnout v chladničce a teprve poté mohly hotové pralinky putovat pod poklop prodejního pultu.

Anna si vyhrnovala rukávy zelené pletené halenky, když jí zavibroval mobil. „Jane?“ zeptala se. „Co se děje?“

„Dorazíme už dneska. Nevadí ti to?“ Hlas mladého zahradníka zněl trochu váhavě.

„Dneska?“ Anna mrkla na staré hodiny visící vedle dveří. „Jak si to představuješ? Za pár minut otvírám nový obchod. Vždyť jsme se extra kvůli tomu domluvili na zítřek...“

„... to už musíme být ve Wittenbergu. Sešlo se to narychlo. Je to velká zakázka pro Lutherův dům. Bohužel si ji nemůžu nechat utéct. Doba je zlá, však to znáš.“ Z jeho slov vytušila, že ho situace mrzí. „Mohl bych příští týden. Co takhle úterý? Hodilo by se to?“

„Ne!“ přerušila ho Anna. „Nešlo by to přece jen nějak zařídit zítra? Stejně už máme s růžemi zpoždění. Kdoví, jestli se ještě dokážou správně uchytil! Nemohla jsem tušit, že dodávka z Francie bude tak dlouho trvat!“

„No jo, když to zrovna musely být ty nejneobvyklejší druhy...“

„Přestaň,“ ozvala se Anna. „Nezačínej s tím zase. No tak, co teď?“

Jan váhal.

„Možná bych mohl do Wittenbergu poslat Henniga,“ připustil váhavě. „S tím novým učněm. Ale kdovíjak nad-

šený z toho nebudu. Nemohla by sis to přece jen zařídit na dnešek?“

Anna si v duchu rychle přehrála svůj kalendář. Kolem poledne dorazí novináři, pokud tedy vůbec přijdou. A po nich už budou následovat zákazníci. Jistě je nové *Čokoládové pokušení* bude zajímat. Odpoledne bývá zpravidla klidnější. A kromě toho, na Henny byl spoleh.

„No tak dobře,“ povzdychla. „Když to jinak nejde!“

„Skvělé. Hrozně nerad bych tě totiž zklamal.“ Náhle se mu v hlase objevilo napětí.

Jan by si přál daleko víc než jen Annu nezklamat. Věděli to oba, i když o tom raději nemluvili. Jistě, byla tady ta noc před třemi lety, ale poté se Anna rozhodla pro Ralpha. Jan se s tím nikdy nesmířil, i když vztah s Ralphem byl dávno minulostí.

„Tak to nedělej,“ řekla a znovu pocítila důvěrně známou bolest, kterou v ní pořád ještě vyvolávaly vzpomínky na Ralpha. A přitom vinu na ukončení jejich vztahu měla hlavně ona, ne on. Najednou se v něm totiž začala cítit jako v pasti. Bála se, že se nerozhodla pro toho pravého. Proč ji pokaždé dříve či později přepadl onen ochromující pocit bezvýchodnosti, jakmile to začalo být mezi ní a aktuálním přítelem trochu vážné? Mnohokrát nad tím hloubala, ale marně. Odpověď nenašla.

„Nestihnu to dřív než odpoledne. Ale můžete začít beze mě. Máš pořád ještě klíče od zahrady, vid?“

„Mám. Dobře, tak se uvidíme později u tebe v Blasewitzu.“

Zas to zaváhání v hlase, které Annu dříve tak přitahovalo. Měla totiž pocit, že se v Janovi skrývá tajemná hloubka a ne-

zvyklá vážnost. „Těším se na tebe. Jo, ty sazenice jsou fakt skvělé. Všechno bude přesně tak, jak sis to představovala. Růžová zahrada vstane z mrtvých!“

Jan ukončil hovor, ale Anna ještě chvíli podržela telefon v ruce. Rozbušilo se jí srdce. *Zvládla jsem to*, pomyslela si. *Konečně skončí to věčné čekání!*

Pak konečně odložila mobil zpátky na polici, umyla si ruce a s úsměvem na rtech sešla dolů do prodejny.

*

Měla zpoždění, i když šlapala do pedálů tak energicky, že na ni policista v Lessingově ulici varovně zapískal. Nová čokoládovna se ihned po otevření utěšeně plnila. K Annině radosti nepřicházeli pouze zvědavci, ale i opravdoví zákazníci, kteří nakupovali ve velkém. Ovšem na druhou stranu, i když rozeslala mnoho e-mailových pozvánek, dorazili pouze dva novináři: vymóděná blondýna z *Radio Energy*, která sice dokázala bleskurychle vyluxovat talíř s připravenou ochutnávkou, ale pak pokládala otázky tak znuděným způsobem, že si od nich Anna nic moc neslibovala. Druhý byl starší pán z deníku *Sächsische Zeitung*. Bystře se rozhlížel a dojmy zapisoval do černého notesu.

Zákazníci chodili v hojném počtu celé odpoledne, a když jejich příliv konečně opadl a Anna se podívala na hodinky, s úlekem zjistila, že už je opravdu hodně pozdě.

Naštěstí ji starý bicykl po dědečkovi Kurtovi ani dnes nenechal na holičkách. Anna do jeho oprav už investovala částku, která by stačila na nákup úplně nového jízdního kola vyšší třídy. Jenže kdo kromě ní dnes ještě křižoval

Drážďany na originálním pánském kole značky Brennabor z roku 1932?

Při sesedání si Anna ušpinila světlé džíny od oleje. Zaklela a nejméně postě si umínila, že konečně sežene krycí plech na řetěz. Bylo jí ovšem jasné, že to stejně neudělá. Kolo totiž bylo pro dědečka svaté, protože ho provezlo i těmi nejtemnějšími dobami jeho života. Kurt sepsal závěť a kromě vily odkázal Anně výslovně i svůj bicykl. Pro vnučku to byla čest i závazek současně. Proto ho nechávala v původním stavu, i když například sedlo bylo značně nepohodlné. Pouze neustále rozbité světlo s dynamem nedávno nahradila osvětlením s LED.

Rukou si uhladila rozčuchané vlasy, pak z koše vyndala malý balíček a zadní brankou vešla na zahradu.

Když tady byla poprvé, vyrazil jí ten pohled dech. Ale i teď, když tady znala každý kout, na ni zahrada působila silným dojmem. Obdivovala staré duby na východní straně, jabloně, třešně a švestky na západě. Směrem na jih se rozkládala terasa a za ní velký obývací pokoj. Minulé léto nechala terasu obložit matově šedivými břidlicovými deskami. Od ní vedla přes rozlehlý trávník oblázková cestička dolů k Labi. Vinula se od dřevěného altánu s opticky mírně šikmou střechou, která zevnitř působila jako rozevřený palmový vějíř. Uprostřed ji podpíral štíhlý sloup. Vpravo se šlo ke skupině borovic a cedrů, pod nimiž stála stará mramorová lavička. Vlevo se rozkládalo oválné jezírko s lekníny, obklopené japonským rákosem. U přední části jezírka spočíval v trávě kamenný buddha porostlý mechem.

„Jsem tady!“ zavolala, když si mezi už vybalenými keříky všimla Janovy popelavě plavé kštice. Vedle něj klečel Kito,

lužickosrbský kolega s černými vlasy na ježka. Většinou toho moc nenamluvil. „Je mi líto, pánové, při nejlepší vůli to dřív nešlo! Přinesla jsem vám alespoň maličkost na zub, aby vám to šlo líp od ruky.“

„Konečně,“ zavrčel Jan, aniž vzlédl. Anna dobře věděla, že mu naštvanost dlouho nevydrží. „Nejvyšší čas, že se tady ráčila objevit. Jinak bych zahradu udělal podle vlastních představ!“

Usmála se, aby rozehnala špatnou náladu – a taky proto, že věděla, že by Jan nikdy růže nenasázel jen tak bez jejího souhlasu. Všechno naplánovali a nakreslili společně. Dlouhé týdny leželi ve starých příručkách a katalogích, aby zahrada působila co nejpůvodnějším dojmem.

Pravda, několikrát si vjeli do vlasů, ale poslední slovo měla Anna. Nelitovala úsilí a lovila v paměti těch několik málo vět, které dědeček o zahradě utrousil.

Květinový ráj... To ji napadalo nejčastěji. Všude jen ty nejkrásnější růže. Koneckonců, dům jim vděčí za svůj název – *Růžová vila...*

„Nedokážu pochopit, že mladá žena jako ty trvá tak tvrdohlavě na původním stavu!“ Tak zněla Janova hlavní námitka. „Stejně tím nemůžeš oživit minulost, i kdybys tady vysázela sebevíc původních růžových odrůd.“

„To je mi přece jasné,“ bránila se Anna. „Dokážeš pochopit, že se nehodlám jen tak vracet do starých časů? Jen chci spojit minulost s přítomností a sledovat, jak se budou navzájem snášet.“

„Jen jestli říkáš celou pravdu.“

Nedokázala to přesně popsat, ale něco v její duši opravdu toužilo po tradici a kontinuitě. Od té doby, co *Růžová vila*

postupně získávala svou starou tvář, tato Annina touha ještě sílila. Nikomu o tom nevyprávěla, a už vůbec ne Janovi. Mrzely ji totiž posměšné poznámky o její staromódnosti, jak tomu říkal.

Ovšem nemohla se bez něj obejít. Potřebovala jeho zkušenosti a znalosti, díky nimž postupně proměňovala zahradu podle svých představ. Ohledně růží nakonec dosáhli kompromisu a dnes, během slunečného dubnového odpoledne, kdy tuhou zimu připomínal už jen svěží vítr, se zdálo, že se zahrada nakonec snad přece jen změní v malý zázrak.

Kdyby tak měla víc fotek! Dědeček byl bohužel skoupý nejen na vzpomínky, ale zřejmě nepatřil ani k nadšeným fotografům. Zemřel před dvanácti lety a předtím byla Anna ještě příliš mladá na to, aby po něm vzpomínky energicky vyžadovala. Možná další snímky zničil nebo uschoval na nějakém tajném místě. V pozůstalosti po Kurtu Keplerovi se každopádně našel jen malý štůsek fotografií, což Annu hluboce mrzelo. Přesto se nemohla zbavit pocitu, nebo spíš tušení, že dědeček neříkal celou pravdu, když tvrdil, že o všechny ostatní památky přišel za války, za bombardování a během „divokých hunských let“ v počátcích NDR. Neustále hloubala nad tím, jestli před ní něco neskrýval.

S nadšením zjistila, že Jan a Kito mezitím zasadili odrůdu *Rosa gallica*. Samozřejmě bude trvat ještě pár týdnů, než se bude moci těšit ze sytě červených květů a omamné vůně této tradiční růže. Středověcí lékárníci ji používali jako léčivku.

„*Centifolia* přijde pod terasu,“ volal Kito. „Keře musí být daleko od sebe. Tak aby ses nedivila! Jinak by totiž správně nevzešly. Tyhle pokvetou růžově a fialkově. Nebo sis to mezitím rozmyslela?“